Ο άγιος Παΐσιος απέναντι στις τιμές και τους επαίνους (Ιερομόναχος Ισαάκ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Ιουνίου, 2023

Όταν ρωτούσαν τον Γέροντα Παΐσιο, αν υπερηφανεύεται μετά από τόσες τιμές, απαντούσε: «Τι να υπερηφανευθώ, όταν ξέρω ποιος είμαι; Και όταν σκεφθώ πόσα κιλά αίμα έχυσε ο Χριστός για μένα, πάει να μου φύγη το μυαλό».

Για το πλήθος των ανθρώπων που ερχόταν να τον δη, πίστευε: «Παρ' όλο που είμαι ένα κολοκύθι, ο κόσμος ο πολύ διψασμένος έρχεται με λαχτάρα να δροσισθή, επειδή περιμένει να βρη καρπούζι».

Στενοχωριόταν επειδή είχε γίνει παντού γνωστός. Είπε εμπιστευτικά σε κάποιον: «Ο μεγαλύτερος εχθρός μου είναι το όνομά μου. Το μεγαλύτερο κακό μού το έχουν κάνει οι γνωστοί μου και οι φίλοι μου και όχι οι εχθροί μου. Αν ήξερα από την αρχή την εξέλιξή μου, θα πήγαινα στα Ιεροσόλυμα, θα γινόμουν κρυφά μοναχός, θα φορούσα ένα μαύρο παλτό και ένα σκούφο, θα είχα μαλλιά και γένεια. Κανείς δεν θάξερε ότι είμαι μοναχός, και θα κινούμουν αθόρυβα».

Και σε άλλον διηγήθηκε ο Γέροντας: «Κάποτε είχα συμφωνήσει με κάποιον να περάση να με πάρη με το αυτοκίνητό του από ένα σημείο της Θεσσαλονίκης, που τον περίμενα. Δίπλα μου ο κόσμος περνούσε σαν ποτάμι, κανένας δεν γύριζε να με κοιτάξη. "Ε", είπα μέσα μου, "αυτή είναι ευτυχία. Να βρω κι εγώ ένα μέρος να μη μου δίνη κανείς σημασία"».

***

Δεν πίστευε στους επαίνους, ούτε γλυκαινόταν από την ψεύτικη δόξα των ανθρώπων, γι' αυτό και δεν βλάφθηκε. Έλεγε: «Με τα έργα μου βλασφημείται το όνομα του Θεού, αλλά δεν το κάνω εν ψυχρώ, γι' αυτό πιστεύω ότι θα με ελεήσει ο Χριστός».

Χαιρόταν να βλέπη άλλους να προάγωνται, να γίνωνται ιερείς, πνευματικοί, ηγούμενοι, επίσκοποι. Τους βοηθούσε και τους προέτρεπε, όταν έβλεπε ότι ήταν άξιοι. Δεν υπήρχε ίχνος ζήλειας ή φθόνου ή αισθήματος μειονεκτικότητος στην καρδιά του. Ήθελε όλους να τους βλέπη πιο πάνω από αυτόν και βοηθούσε τους νέους μοναχούς να κάνουν προκοπή. Ευχόταν: «Εγώ να γίνω φυτόχωμα για να αναπτυχθή και να καρποφορήση ένας νέος μοναχός».

Χαιρετούσε πρώτος, φιλούσε το χέρι των ιερέων βάζοντας μετάνοια, ας ήταν και νεώτεροί του. Σε ηγουμένους και επισκόπους συνήθως έβαζε στρωτή μετάνοια. Ο ίδιος απέφευγε να δίνη το χέρι του να το ασπασθούν. «Το μεγάλο μου παράπονο είναι που δεν με άφηνε να του φιλώ το χέρι. Εκείνος με κατασπαζόταν», έλεγε ο γιατρός που τον χειρούργησε.

Στην επικοινωνία μαζί του δεν ένιωθες διαφορά, δεν σε άφηνε να αισθάνεσαι κατώτερος, γιατί ο ίδιος δεν αισθανόταν ότι στέκεται ψηλότερα, αλλά έβλεπε τους άλλους ανωτέρους του.

(Από το βιβλίο: Ιερομονάχου Ισαάκ, ΒΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Στ' έκδοσις, Άγιον Όρος 2008, σελ. 410)

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)